

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χρετονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουθέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Πανᾶ. — Γεωργίου Ὁρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

• Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

• Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{του} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΘΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Κλαύδιος παρέσχε τὰς πρώτας βοηθείας τῇ παράφρονι τοῦ Πενοέ.

Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου τοῦ ὁ ἀτυχὴς νεανίας εἶχε δύο ὑπὸ θεραπείαν ἀσθενεῖς, τὴν μητέρα του καὶ τὴν γυναῖκα, ἣν ἐλάτρευεν.

Ὁ νοῦς τῆς Μαριάννας εἶχε σαλευθῇ.

Οἱ ἀσυνάρτητοι λόγοι τῆς ἐμαρτύρουν τὴν διατάραξιν τῶν ἰδεῶν τῆς. Τὸ κακὸν ἐφαίνετο ἀνεπανόρθωτον.

Πλὴν, τοῦτο ἦν ἴσως εὐτύχημα διὰ τὴν οἰκογένειάν του. Ἡδύνατο νὰ προβάλλωσι τὴν παραφροσύνην, ἥτις ἦν καταφανὴς καὶ ἀνμφισβήτητος.

Βλέπων τις τὰ συνεσπασμένα χαρακτηριστικὰ ἐκείνης, ἥτις τόσας εἶχε συγκινήσει καρδίας, ἀδύνατον νὰ μὴ ἐννοήσῃ τὴν κατὰστασιν αὐτῆς.

Ἐν τούτοις ἂν ὁ φόβος τῶν ἀνθρωπίνων νόμων καὶ τῆς δικαιοσύνης μετρίως μόνον ἀνησυχούν τὸν Κλαύδιον, δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν ἀπώλειαν ἐκείνης, εἰς ἣν εἶχε στηρίξει πᾶσαν ἐλπίδα του.

Ἡ Ζουάννα ἐγνώριζε τὰ πάντα.

Δι' αὐτὴν οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ὑπῆρχεν ἀμφιβολία.

Οἱ προσβαλλόντες προδοτικῶς τὸν πατέρα τῆς καὶ γυμνώσαντες αὐτὴν τῆς περιουσίας τῆς, ἦσαν αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἰδιοκτῆται τῆς ἀθλίας ἐπαύλεως. ἐν ἣ ὁ Νοὲλ Τρελὰν ἐν τυφλῇ ἐμπιστοσύνῃ, ἐζήτησε φιλοξενίαν ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν.

Τὸ πᾶν ἀπώλετο.

Ἡ ὑπὸ τινων κακοβούλων διασπαρεῖσα φήμη ἐλάμβανεν ἤδη σάρκα.

Ἡ ἀτίμωσις ἦν δημοσία, ἡδύνατο δὲ καὶ ὁ ἐσχατος ρακενδύτης ἐπαίτης νὰ ἀποκαλέσῃ αὐτοὺς φονεῖς καὶ κλέπτας.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Κλαύδιος κύπτων ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς μητρὸς του ἐζήτησεν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς, ποδοβολητὸς ἵππου ἡκούσθη ἐν τῇ πλατείᾳ, ὁ δὲ κώδων τοῦ πυλῶνος ἐσήμανεν.

Ἐν τῷ μαγευτικῷ τῆς ἐπαύλεως ὁ 16 περίλυπος καὶ τὴν κεφαλὴν στηρίζων δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ἐκάθητο παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐνῷ ἡ Ροζίνα ἔχουσα τοὺς βραχίονας περὶ τὸν τράχηλον τοῦ ἐντίμου Βρετανοῦ, ἐπειράτο νὰ παρηγορήσῃ αὐτόν.

— Πήγαινε νὰ ἰδῇς ποῖος ἔρχεται, εἶπε χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ ἂν ἦναι χωροφύλακες; ἠρώτησεν ἐντρομος ἡ νεῆνις.

— Ἄς ἐκτελέσωσι τὰς διαταγὰς των. Ἄνοιξε τὰς θύρας.

Δὲν ἦτο ἡ δικαιοσύνη.

Ἡ Ροζίνα ἀνέπνευσεν.

Ἦτο ὁ Ζεαννῖνος, ὅστις εἶχε μεταβῇ εἰς Ἑλβὲν κομίζων πάγον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου, καὶ ὅστις μαθὼν τὸ δυστύχημα τῶν φίλων του ἤρχετο νὰ ἴδῃ τὴν δυστυχῆ ἐρωμένην του.

Ὁ Σακορράφας εἶχε καταντήσῃ ὡς σκιαπλανωμένη.

Ἡ μορφή του ἐδήλου τὴν βαθυτέραν ἀπελπισίαν.

Ἐρριψε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου τοῦ τῇ Ροζίνα χωρὶς οὐδὲ μίαν λέξιν νὰ προσφέρῃ καὶ ἀνῆλθεν εὐθέως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς παράφρονος.

— Μαριάννα, ἀνέκραξε γονυπετῶν, εἰμαι ἐγώ!

Ἐκείνη ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, ἠτένισεν αὐτὸν δι' ἀορίστου βλέμματος, ἀλλὰ δὲν τον ἀνεγνώρισεν.

Ὁ Ζεαννῖνος ἔμεινε ἐπὶ τινα λεπτὰ γονυπετῆς πλησίον αὐτῆς λαμβάνων τὰς χεῖρας τῆς καὶ πειρώμενος νὰ τὴν ἐπαναφέρει εἰς τὸ λογικόν.

Εἰς μάτην!

Γέλως στρυφνὸς ἀπήντησεν εἰς τὰς ἱκεσίας καὶ τὰς παρακλήσεις του, ὁ γέλως παράφρονος, ὁ ἐμποιῶν τρόμον ὡς κραυγὴ ἀπαισίας ἢ παράπονον θνήσκοντος.

— Ἀ! τὸ κατηραμένον χεῖμα, ἐψιθύριζεν ἡ Μαριάννα, πῶς ἀποζητᾷναι τὸν λαμὸν καὶ μοῦ κατατρώγει τὰ σπλάγχχνα. Ἀπὸ τὸ δηλητήριον αὐτὸ ἀπέθανεν ἐκεῖνος, ὁ Πέτρος. Δὲν κατόρθωσε νὰ το χωρεύσῃ. Τὸ χρυσίον τοῦ Νοὲλ τὸν ἐπνίξε. Ὁ ἀποθάνω καὶ ἐγώ, ἔπειτα οἱ ἄλλοι, ὅλοι μέχρι τοῦ τελευταίου. Εἶναι φωτιὰ. Ἀφοῦ μᾶς καύσῃ θὰ καύσῃ τὴν οἰκίαν. Εἶναι ὁ Ἄδης.

Καὶ ὁ αὐτὸς σπαρακτικὸς γέλως ἐπάγωσε τὰ ὅσῃ τοῦ Ζεαννῖνου.

Τετέλεσται.

Διὰ τοῦ βλέμματος ἐζήτησε τὸν Κλαύδιον, ὅστις ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

Ἐν τινὶ γωνίᾳ ἡ Ἀγνή ἐκλαίει πικρῶς. Ὁ φύλαξ τότε ἠγέρθη.

— Καλλίτερον νὰ ἦτο νεκρά! εἶπεν.

Ἐφερε τὴν χεῖρα τῆς ταλαίνης εἰς τὰ χεῖλη του καὶ ἠσπᾶσθη αὐτὴν τρυφερῶς.

— Ἀγνή, εἶπεν ὁ Κλαύδιος, πρόσεχε τὴν μητέρα ἔχω νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν Ζεαννῖνον.

Εἰς μίαν τῶν κάτω αἰθουσῶν ὁ νέος Κερανδάλ ἔστη μετὰ τοῦ φύλακος τοῦ Σαιν-Ζιλδᾶς.

— Ζεαννῖνε, ἤρξατο λέγων σοβαρῶς, ἡ μήτηρ μου ἐπρόφερε τὸ ὄνομά σου εἰς τὸ πανδοχεῖον κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην σκηνήν. Εἶπε τὴν ἀλήθειαν;

— Ναί.

— Ὁ πατήρ μου λοιπὸν ἐφόνευσε τὸν ἐξάδελφόν του Νοὲλ Τρελάν;

— Ναί.

— Καὶ τὸν ἐκλεψε;

— Κύριε Κλαύδιε...

— Εἰπέ μοι τὰ πάντα, Ζεαννῖνε.

— Ναί.

— Ἐρριψε τὸ πτώμα εἰς τὸ ἔλος;

— Εἶν' ἀληθές.

— Τὸν εἶδες;

— Ἐπλανώμην εἰς τὸ δάσος ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου. Ὡς εἰξέυρετε, κύριε Κλαύδιε, εἰμαι μόνος εἰς τὸν οἰκίσκον μου, δὲν κοιμῶμαι καὶ ζῶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ δάση. Εἰς τὸ λυκόφως τῆς ἀνατελλούσης ἡμέρας, κεκρυμμένος, εἶδα τὸν πατέρα σου ρίπτοντα εἰς τὸ ἔλος τὸν δυστυχῆ, τὸν ὁποῖον ἐφόνευεν. Ἐφύλαξα τὸ μυστικόν.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Κλαύδιος. Δὲν θὰ ἐπιζήσω αὐτοῦ τοῦ οὐεῖδους.

— Τί θὰ πράξετε;

— Θὰ διαρρήξω τὴν κεφαλὴν μου.

— Αὐτό, κύριε Κλαύδιε, θὰ ἦναι ἀνανδρία.

— Ἀνανδρία εἶναι νὰ ζῇ τις ἄνευ τιμῆς. Τοῦτο ἦναι ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου.

Ὁ Σακκοράφας ἔλαβε στάσιν ἐπιβλητικήν.

— Δὲν θ' αὐτοκτονήσητε, εἶπε, τώρα τοῦλάχιστον. Πρέπει νὰ ζήσετε, χάριν ἐκείνων, οἵτινες ἔχουσι τὴν ἀνάγκην σας. Διὰ τὴν μητέρα σας πρῶτον.

— Ἡ συνδρομή μου τῇ εἶναι ἀνωφελής. Ἡ παραφροσύνη της εἶναι ἀνίατος, ὁ δὲ θάνατός της προσεχής.

Ὁ Ζεαννῖνος ἐπλήγη εἰς τὴν καρδίαν. Συνέσπασεν ἐλαφρῶς τὰ χεῖλη.

— Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθός, εἶπε. Τίς οἶδε; Διὰ τὴν ἀδελφὴν σας κατόπιν' ἠθέλετε νὰ τὴν ἀφήσετε μόνην καὶ ἀπροστάτευτον;

— Θὰ μείνῃ δι' αὐτὴν ὁ Ἰβ.

— Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἄλλος τις ἀκόμη, ὑπέλαβεν ὁ φύλαξ.

— Ποῖος;

— Ἐκείνη, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου εἶδα.

— Ποῦ;

— Εἰς τὴν Νικὸλ.

— Ἡ Ζουάννα;

— Ναί, αὕτη.

— Τί συνέβη;

— Βεβαίως θ' ἀποθάνῃ. Εἰς ἱατρὸς εὐρισκόμενος ἐκεῖ ἐξέφρασε φόβους. Δὲν ἀνεγνώριζε πλέον κανένα. Παραληρεῖ.

— Ὑψίστε Θεέ! ἐψιθύρισεν ὁ Κλαύδιος.

— Εἰς τὰ παραληρήματά της προφέρει ἔν ὄνομα.

— Ποῖον;

— Τὸ ἰδικόν σας. Σᾶς καλεῖ.

— Ζουάννα! ἀνέκραξεν ὁ Κλαύδιος. Εἰς μίαν ἡμέραν χάνω τὰ πάντα, τὴν τιμὴν, τὴν ζωὴν, τὴν ἔρωτα.

— Πηγαίνετε νὰ τὴν ἴδετε καὶ προσπαθήσατε νὰ τὴν σώσετε. Πιστεῦσατέ μοι,

κύριε Κλαύδιε, τοῦτο εἶναι προτιμότερον τῆς αὐτοκτονίας.

— Ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖς ὅτι δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιόν της, ἀφοῦ ὁ πατήρ μου ἐφόνευσε τὸν ἰδικόν της; ὅτι δὲν τολμῶ νὰ εὐρεθῶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων; ὅτι ἐπρωτίμων νὰ ἤμην τεθαμμένος εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς μακρὰν παντός βλέμματος; ὅτι εἴμεθα χαμένοι καὶ ὅτι ἡ ἀνομία μας μὲ κατασυντρίβει. Ἄ! Ζεαννῖνε, διατί νὰ γεννηθῶ;

— Διὰ νὰ πράξητε τὸ καλόν, κύριε Κλαύδιε! διὰ νὰ ἐπανορθώσητε τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον οἱ ἄλλοι ἐπραξάν. Πιστεῦσατέ μοι. Οὐδεὶς θὰ σᾶς μεμνηθῇ διὰ πταῖσμα μὴ ἰδικόν σας. Ἡ πτωχὴ Νικὸλ σᾶς περιμένει. Σᾶς ἀγαπᾷ ὡς υἱόν της. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἦναι σκοτεινὰ καὶ οὐδεὶς θὰ σᾶς ἴδῃ. Ἄς φύγωμεν. Ἡ δυστυχὴς ἐκείνη νέα ἀποθνήσκει. Σώσατέ τὴν ἂν δύνασθε; ἂν δὲν δύνασθε πράξατε τὸ καθήκόν σας. Εἶναι καὶ τις ἄλλος διὰ νὰ σᾶς βοηθήσῃ. Ἡ εὐγενὴς καὶ γενναία δεσποσύνη δὲ Φοντερόζ. Ἐχετε ἐμπιστοσύνην, κύριε Κλαύδιε, καὶ θάρρος. Τὸ ἔγκλημα εἶναι φοβερόν, ἀλλ' ὁ χρόνος τὰ πάντα ἐξαλείφει.

Ὁ Κλαύδιος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ φύλακος καὶ ἡσπάσθη αὐτήν.

Δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν πελιδνῶν παρειῶν του.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, εἶδε τὸν Ἰβ, ὅστις δὲν εἶχε μετακινήθῃ.

Ἐπλησίασε καὶ ἐναγκαλισθεὶς αὐτὸν τὸν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον.

— Πρόσεχε τὴν μητέρα μὲ τὴν Ἀγνήν, εἶπε.

— Ποῦ πηγαίνεις;

— Εἰς Ἐλβέν.

— Θὰ ἐπανέλθῃς;

— Πρὸ τοῦ ἐξημερώσῃ.

— Πάρε τὸν Καίσαρα.

— Ὅχι. Τὸ δυστυχὲς ζῶον ἐκουράσθη. Ὁ Ζεαννῖνος θὰ μὲ ὁδηγήσῃ μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ δάσους.

Καὶ ὄντως μετὰ τοῦ φύλακος ἐξεκίνησε παράπαντα ὁ νεανίας.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχοντο τοῦ δάσους, ὁ Σακκοράφας εἶδει τῷ Κλαυδίῳ συστάδα σχοίνων.

— Ἦμην ἐκεῖ, εἶπε.

Καὶ δεικνύων τὸ ἔλος διὰ τοῦ δακτύλου:

— Ἐκεῖ κοιμᾶται.

Μακρόθεν εἰς τινα δενδροστοιχίαν, ἐνῷ ὑπέφωσεν ἡ ἡὺς εἶδε σκιὰν γυναικὸς ἐρίπου ἐπὶ μελανοῦ ἵππου καὶ διευθυνομένης πρὸς τὴν Μαγευμένην Πέτρην.

Ἦτο ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντερόζ μεταβαίνουσα εἰς τὴν ὑπ' αὐτῆς ὀρισθεῖσαν συνέντευξιν.

Εἶχε βραδύνει καὶ ἔσπευδε.

Τῇ αὐτῇ ὥρᾳ ὁ Ἰάκωβος ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἔπαυλιν μόνος καὶ σὺννους.

Μόνος αὐτὸς δὲν εἶχε τρομάξῃ ἐκ τῆς ἐν τῷ πανδοχεῖῳ συμβάσεως σκηνῆς.

Τούναντίον, κατέστη ἀποφασιστικώτερος.

Ἐσυλλογίζετο ὅτι θὰ ἔβλεπε τὸν Ζεαννῖνον ἅμα φθάνων εἰς τὴν ἔπαυλιν. Τὸ ὄνο-

μα τοῦ φύλακος εἶχε λεχθῇ κατὰ τὴν σκηνὴν ἐκείνην.

Ἄμα φθὰς εἰς τὴν οἰκίαν ἠρώτησε τὴν Ροζίναν:

— Εἶδατε τὸν Σακκοράφον;

— Ἦλθε καὶ ἔφυγε πάλιν διὰ τὸν πύργον.

Ὁ Ἰάκωβος ἐφάνη δυσανασχετῶν.

— Ἐχει καλῶς, ἐσκέφθη, θὰ ἐπανεέλθῃ. Ἦπατᾶτο ὁ φύλαξ δὲν θὰ ἐπανήρχετο τὴν νύκτα ἐκείνην.

Ὁ Ζεαννῖνος ἀφῆκε τὸν συνοδοιπρὸν του εἰς τὸ ἄκρον τῶν ἀγρῶν πρὸς τὸ Ἐλβέν.

— Καλὴν ἐπιτυχίαν, κύριε Κλαύδιε, εἶπεν αὐτῷ, καὶ θάρρος.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν πύργον τῶν Φοντερόζ.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὡς ἐκ τούτου, τὰ πρῶτα βήματα ἐκείνου, ὅστις δὲν ἔχει τόσοι πολλὰ πνευματικὰ πλεονεκτήματα, ὅπως περιφορῇ πᾶσαν ἀνασκοπὴν, δέον νὰ γίνωνται μετὰ μεγίστης προφυλάξεως, διότι, ἂν ὀλισθήσῃ, ἄς μὴ πιστεύσῃ ὅτι θὰ εὐρεθῇ οἰκτιρμῶν τις νὰ τείνῃ αὐτῷ χεῖρα βοηθείας. Θὰ τρέξωσι νὰ τὸν λιθοβολήσωσι καὶ νὰ τὸν χλευάσωσι, πρὸ πάντων δὲ οἱ ἐνθαρρύναντες αὐτὸν ἵνα ποιήσῃ τὸ βῆμα ἐκεῖνο. Ἡ φήμη ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸν παράδεισον τῶν Μωαμεθανῶν, εἰς ὃν ὅπως φθάσῃ τις δέον νὰ διαβῇ τὸ Ἀλζιράτ, ἥτοι τὴν ὅσον νῆμα ἀράχνης εὐρεῖαν γέφυραν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ρεῖι πυριφλεγέθων ποταμός, οὗ ὁ κρότος καὶ αἱ φλόγες ἐμποιοῦσι τρόμον εἰς τοὺς διαβαίνοντας. Ἐκεῖ εἶναι πράγματι ἀναγκαῖα χρηστὴ συνείδησις, ὅπως ἐνθαρρύνῃ. Ὁ ἐλάχιστος φόβος, ἡ ἐλχίστη φοβία, εἶναι αἰώνιος θάνατος. Ἐκ τῶν φλογῶν τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου, ἅπαντα ἡ ἰσχὺς τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων, συνηνωμένη ἐν τῷ βραχίονι ἐνὸς δαίμονος, δὲν δύναται ν' ἀποσπάσῃ τὸν πεσόντα. Λέγεται ὅτι ἡμέραν τινα χωλὸς συνήντησε τυφλόν, καὶ διηγέθησαν ἀμοιβαίως τοὺς τε κινδύνους καὶ τοὺς πόνους, οἷς ἕκαστος ὑπέφερεν, ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του. Ὁ τυφλὸς ἐπρότεινεν εἰς τὸν χωλὸν νὰ φέρῃ αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ οὕτως ὁ εἰς χρησιμοποιοῦν τὸν πόδα του καὶ ὁ ἕτερος τοὺς ὀφθαλμούς του νὰ βοηθῶνται ἀμοιβαίως, ἄχρις οὗ ἤθελον φθάσῃ εἰς ἀσφαλὲς μέρος. — Ὡ! ωραία φιλανθρωπία θὰ ἦτο αὕτη καὶ ἄξια βεβαίως τοῦ κόσμου, ἂν οὗτος